

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. N.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2016, č. j. 33 A 31/2016 – 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 4. 2016, č. j. 33 A 31/2016 – 47, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPB-44565-37/ČJ-2016-060026-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení před krajským soudem a o kasační stížnosti ve výši 16.456 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPB-44565-37/ČJ-2016-060026-50A, rozhodla o prodloužení zajištění žalobce podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 31 dnů, tj. do 21. 4. 2016, za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti

o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 33 A 31/2016 – 47.

[3] V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval námitkou nezákonnosti stanovené doby zajištění. Krajský soud dal žalobci zapravdu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (10. 3. 2016) ve správním spisu žalované chyběl písemný doklad od Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) týkající se uplynutí lhůty pro odpověď, přičemž žalovaná tak k datu 10. 3. 2016 nebyla ministerstvem zpravena o tom, jak pokračuje dublinské řízení v případě žalobce. Na druhé straně je však třeba podle krajského soudu zohlednit, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci až 15. 3. 2016, přičemž k tomuto datu již bylo postaveno najisto, že lhůta k odpovědi marně uplynula posledním okamžikem dne 10. 3. 2016, a to v souladu s pravidly pro počítání lhůt obsaženými v čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III. Od následujícího dne, tj. od 11. 3. 2016 začala plynout šestitýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, která skončila 21. 4. 2016 (čtvrtek). Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaná postupovala ve věci v souladu s těmito pravidly a správně určila jak okamžik vzniku odpovědnosti Maďarska k přijetí žalobce zpět, tak i maximální dobu, na niž bylo za daného stavu věcí možno legálně žalobce zajistit. Namítané pochybení, kterého se žalovaná dopustila a které spočívalo v tom, že ve správním spisu nebylo obsaženo k datu 10. 3. 2016 sdělení ministerstva, zda Maďarsko v dvoutýdenní lhůtě udělilo či neudělilo souhlas, je sice procesní vadou napadeného rozhodnutí, která ale neměla v předmětné věci za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[4] K námitce žalobce, že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud uvedl, že žalobcem předestřené statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015 lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému. Podle krajského soudu tedy žalobcem tvrzené údaje a informace nevypovídají o namítané existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému. Maďarská právní úprava azylového řízení je pro posouzení věci nerozhodná. Poukazoval-li žalobce na nedostatečné lhůty k podání opravných prostředků v řízení o azylu podle maďarské právní úpravy, muselo by být prokázáno, že tyto lhůty jsou v maďarském právním řádu stanoveny natolik krátké, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, však žádná ze stran řízení před krajským soudem nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Krajský soud tak uzavřel, že žalobcem nebylo osvědčeno, že mu v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možné zohlednit podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pokud stěžovatel odkazoval na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015 – 74, konstatoval krajský soud, že tam podaný právní názor není opřen o provedené dokazování podle § 52 s. ř. s., nýbrž pouze o skutečnosti tvrzené žalobcem, se kterými se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Právní názor Krajského soudu v Praze považuje krajský soud za nesprávný a dodává, že pro něj není závazný. Ve vztahu k výkladu závěrů rozsudku Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ve věci Nabil proti Maďarsku ze dne 22. 9. 2015 (stížnost č. 62116/12), se krajský soud ztotožnil s názorem žalované, že námitka žalobce není přílehavá vzhledem k obsahu a skutkovému podkladu tohoto rozsudku, a to jak ve smyslu temporálním, tak i ve smyslu aplikovatelnosti v rozsudku uvedených právních závěrů na předmětnou věc. Nezákonnost a rozpor s Evropskou úmluvou byly ze strany ESLP shledány pouze ve vztahu

k opakovanému prodloužení zajištění tehdejších stěžovatelů. Právní závěry obsažené v tomto rozsudku tedy nemají k předmětné věci žádnou relevanci, neboť předmětná věc se vyznačuje výrazně odlišnými skutkovými okolnostmi.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil okamžik rozhodný pro zkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud se v napadeném rozsudku do značné míry ztotožnil s názorem stěžovatele a to, že žalovaná k datu vydání napadeného rozhodnutí nedisponovala informací, zda Maďarsko odpovědělo na žádost České republiky, označil za procesní chybu. Podle názoru krajského soudu ovšem tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalované, jelikož k intimaci rozhodnutí stěžovateli došlo až 15. 3. 2016, tedy v době, kdy již byl dán implicitní souhlas Maďarska s převzetím stěžovatele. Tento právní názor považuje stěžovatel za nesprávný. Správní orgány jsou povinny rozhodovat podle situace existující k okamžiku vydání rozhodnutí a podobně pak správní soudy přezkoumávají rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování správního orgánu. Zatímco rozhodování správního soudu podle okamžiku rozhodování správního orgánu (tedy nikoliv okamžiku doručení) je výslovně zakotveno v § 75 odst. 1 s. ř. s., rozhodování správních orgánů podle stavu k okamžiku vydání rozhodnutí vyplývá z povahy věci a nutnost takového rozhodování byla vícekrát potvrzena judikaturou Nejvyšší správního soudu (např. rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79). Krajský soud tedy nesprávně posoudil žalobou napadené rozhodnutí podle skutkového stavu k datu 15. 3. 2016, ačkoliv vydáno bylo 10. 3. 2016. Tímto postupem pak zdánlivě zhojil jeho nezákonnost, ačkoliv k tomu nebyl nejmenší důvod. Aplikací tohoto nesprávného názoru, podle něž je třeba posuzovat zákonnost rozhodnutí k datu jeho nabytí právní moci či k datu doručení, porušil krajský soud obecné pravidlo o okamžiku, k němuž je třeba posuzovat zákonnost rozhodnutí, a zatížil tak napadený rozsudek zjevnou nezákonností.

[7] Stěžovatel dále namítl nedostatečné a nepřezkoumatelné posouzení eventuální přijatelnosti účelu zajištění. Stěžovatel v žalobě uvedl, že jeho předání do Maďarska za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Maďarsku je nepřípustné, neboť Maďarsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska. Krajský soud však vypořádal stěžovatelu námitku jen velmi zběžně a nikoliv úplně.

[8] Údaji o počtu žádostí o azyl podaných v Maďarsku v roce 2015 se stěžovatel snažil osvětlit příčinu přijetí změn maďarské azylové legislativy, v jejichž důsledku je nyní v Maďarsku o žádostech o udělení azylu rozhodováno zcela automaticky zamítavě, případně jsou tato řízení z formálních důvodů zastavována. To se podle stěžovatele projevuje mj. ve skutečnosti, že Maďarsko bylo schopno během několika měsíců vyřídit desítky tisíc žádostí o udělení mezinárodní ochrany, přičemž podle stěžovatele je nabíledni, že se tak stalo v podstatně většině případů zcela formálně a bez možnosti skutečného uplatnění práva na mezinárodní ochranu. Krajský soud se však tomuto stěžovatelu žalobnímu argumentu věnoval velmi omezeně. Pouze uvedl, že stěžovatelem uvedené statistické údaje nemají žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k současné situaci. Ačkoli tedy stěžovatel poukazyval na zcela evidentní zlom v neustále menším počtu probíhajících azylových řízení, který již z logiky věci nemůže být způsoben pouhým

poklesem počtu nových žadatelů o mezinárodní ochranu, krajský soud tento argument nijak nevypořádal a soustředil se na pouhé konstatování počtu azylových řízení v průběhu podzimu 2015, což by samo o sobě vskutku nemuselo být pro zákonnost rozhodnutí žalované relevantní. Předmětný argument však stěžovatel vznesl ve snaze prokázat změny v právní úpravě maďarské azylové procedury, což ovšem krajský soud nikterak nezohlednil a zatížil tak napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[9] Podle stěžovatele krajský soud vycházel z mylného předpokladu, že podstatou žalobní námitky stěžovatele je nesouhlas s podmínkami v maďarských azylových centrech, které by měly pramenit z přeplněnosti těchto center nebo nevyhovujícího materiálního zázemí osob žádajících v Maďarsku o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel však měl na mysli nedostatky maďarské právní úpravy azylového řízení, pro které je de facto nemožné azyl v Maďarsku získat. Krajský soud tak stěžovatelův žalobní bod nesprávně uchopil a s žalobními námitkami se vypořádal nedostatečně, čímž rovněž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[10] Dále stěžovatel namítal, že není srozumitelný názor krajského soudu, podle kterého má být maďarská právní úprava nerozhodná, pokud je zcela neoddiskutovatelné, že právě tato právní úprava je objektivním právem, jež upravuje azylové řízení. Oblast hmotněprávní azylové úpravy, stejně jako specifické otázky azylového řízení, jsou ponechány mimo komunitární úpravu, tedy v gesci jednotlivých členských států. Stěžovatel proto namítá, že právě úroveň konkrétní právní úpravy je zcela zásadním faktorem, který ovlivňuje, zda lze vůbec dosáhnout ochrany základního práva na mezinárodní ochranu v konkrétním členském státě. V případě, že by tedy národní právní úprava azylové problematiky měla být nerozhodným faktorem, jak se domnívá krajský soud, ztratilo by posuzování přípustnosti předání žadatele o mezinárodní ochranu do jiného členského státu smysl.

[11] Stěžovatel rovněž nesouhlasil se závěrem krajského soudu, podle kterého mohou krátké lhůty pro podání opravných prostředků jen těžko založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. V tomto ohledu odkázal na závěry přijaté plénem Ústavního soudu v nálezu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, s tím, že pokud Ústavní soud považuje sedmidenní lhůtu za protiústavní, není zřejmé, z čeho krajský soud vyvozuje, že stejně krátká lhůta nemůže způsobit přímý zásah do právní sféry stěžovatele. Krom toho stěžovatel namítal, že se krajský soud nikterak nevypořádal s jeho důkazními návrhy, konkrétně s návrhem důkazu zprávou Human Rights Watch, či Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

IV.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Jelikož stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba

považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou.

[15] Namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud vypořádal jeho žalobní námitky co do systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy jen velmi zběžně a nikoliv úplně. Stěžovatel v žalobě poukázal na tyto systematické nedostatky poukazem na platnou maďarskou právní úpravu azylového řízení, její dopady na azylové řízení dokládal uvedením statistických údajů o počtu a způsobu vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu v Maďarsku z databáze Eurostat. Pokud krajský soud shledal starší statistické údaje nevypovídajícími ve vztahu k současné situaci, podle názoru stěžovatele nereflekoval pokles probíhajících azylových řízení, jakožto výsledek azylové politiky vykazující systematické nedostatky. Závěry soudu o snížení žádostí z důvodů razantních kroků Evropské unie k odklonění toku migrantů z balkánské cesty, vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy, stěžovatel nezpochybňoval. Snížení počtu žadatelů podle interpretace stěžovatele vypovídá výhradně o přijetí takové právní úpravy azylového řízení, jejímž zřejmým a hlavním účelem je zabránit byt' jen eventuální možnosti získat v Maďarsku mezinárodní ochranu.

[16] Již ze samotné formulace stěžovatelovy kasační námitky je zřejmé, že se ani on sám nedomnívá, že by rozsudek krajského soudu trpěl nedostatkem důvodů. Jde o nesouhlas stěžovatele se způsobem vypořádání jeho žalobních námitek, nikoliv o tvrzení, že by tak soud neučinil. I podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. To se týká jak otázky relevance statistických údajů i stěžovatelem namítané judikatury Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je však nedůvodná.

[17] Hlavní stěžovatelova kasační námitka spočívá v tvrzené existenci systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy, které naplňují kritéria čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Pro tyto nedostatky nemá být předán k vyřízení své žádosti o mezinárodní ochranu do Maďarska a nemůže být proto za účelem takového předání ani zajištěn. Jeho argumentace směřovala jak k této právní úpravě samotné, tak k prokázání, že na jejím základě je v Maďarsku vyřizování žádostí o poskytnutí mezinárodní ochrany prováděno formalisticky a není tam reálná šance na poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně není zajištěno naplnění požadavků spravedlivého procesu ve věcech mezinárodní ochrany, včetně možnosti opravných prostředků a reálně i soudního přezkumu. Na některé tyto nedostatky poukázal v žalobě přímo, na další odkazem na zprávy nevládní organizace Human Rights Watch a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky.

[18] Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanovuje kritéria, při jejichž naplnění není možno přemístit žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný. Podle tohoto ustanovení platí, že: *Existují-li závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.* Čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen: „Charta EU“) poté stanoví: *Nikdo nesmí být mučen nebo podroben nelidskému či ponižujícímu trestu anebo zacházení.*

[19] Skutkově i právně totožnou věcí se Nejvyšší správní soud zabýval v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Azs 91/2016, kdy kasační stížnost podal stejný stěžovatel zastupovaný stejným zástupcem, a předmětem přezkumu bylo rozhodnutí žalované, jímž rozhodla o zajištění stěžovatele na 30 dnů, tedy od 21. 2. 2016 do 21. 3. 2016, za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III do Maďarska. Rozsudkem ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016 – 27, Nejvyšší správní soud zrušil jak zamítavý rozsudek krajského soudu, tak i žalobou napadené rozhodnutí žalované o zajištění stěžovatele. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl:

Při posuzování otázky zákonnosti zajištění cizince za účelem předání do státu příslušného pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu je správní orgán povinen zahrnout do svých úvah i otázku faktické a právní uskutečnitelnosti takového předání. Musí se proto zabývat i tím, zda nejsou v případě státu, do něž má být cizinec předán, naplněna kritéria podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zajištění osoby totiž představuje významný zásah do jejich práv a svobod a může být realizováno nejen za podmínky, že to umožňuje zákon, ale také pouze v případě, že je to nezbytné k naplnění zákonem stanoveného účelu tohoto opatření.

Řízení o zajištění je přitom správním řízením, v němž má být účastníku z moci úřední uložena povinnost, proto je správní orgán podle § 50 odst. 3 správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti, svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Případnou existenci systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má být cizinec předán se proto správní orgán musí zabývat vždy z úřední povinnosti.(...)

Žalovaná se však ani předběžně nevypořádala s možnou překážkou realizace předání stěžovatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda v Maďarsku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům a) azylového řízení nebo b) podmínek přijetí žadatelů v Maďarsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4 Charty. (...) Žalovaná ve svém rozhodnutí o zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska uvádí: „Jak bylo zjištěno a uvedeno, se jmenovaným je vedeno řízení o udělení azylu v Maďarsku. Uvedený stát je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků a bude s ní zahájeno řízení o předání dle Nařízení Evropského parlamentu a rady /EU/ č. 604/2013 ze dne 29. června 2013. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť k této realizaci nebrání v době rozhodování žádná překážka.“ Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, zabýval jen zcela povšechně, v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi.

(...) Za této situace je zcela nezbytné, aby se žalovaná jako kompetentní správní orgán při rozhodování o zajištění pro účely takového předání, vždy znovu zabývala aktuální situací v zemi, do níž má být cizinec předán a výslovně se vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

(...) kritériem zákonnosti rozhodnutí o zajištění však není pouze navazující aktivita Ministerstva vnitra spočívající v bezodkladné realizaci předání cizince, případně součinnost příslušného státu, ale také právní přípustnost takového předání podle kritérií čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, jak žalovaná usoudila na naplnění těchto kritérií.

[20] Nejvyšší správní soud vycházel při úvaze o důvodnosti nyní projednávané kasační stížnosti z toho, jak předtím uvážil o zákonnosti správního rozhodnutí, kterým byl stěžovatel předtím zajištěn. Také v tomto případě se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí ani předběžně nevypořádala s možnou překážkou realizace předání stěžovatele podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, tj. zda v Maďarsku neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů v Maďarsku, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 4

Charty EU. Vypořádání této otázky nevyplývá ani z kontextu napadeného rozhodnutí. Žalovaná ve svém rozhodnutí o prodloužení zajištění k otázce splnění podmínek pro zajištění za účelem předání do Maďarska na str. 4 uvádí: „*Účastník řízení bude předán do Maďarska, které se zavázalo sdílet hodnoty uznávané Evropskou unií. Jedná se o bezpečnou zemi, která dodržuje lidskoprávní úmluvy. Správní orgán nepředpokládá, že by mu navrácením právě do této země mohlo brožit uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, nebo by mohlo být vycestováno cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Ani jmenovaný neuvedl žádné důvody, pro které by jeho návrat do Maďarska byl znemožněn. Správní orgán tak musí konstatovat, že stejně jako v době rozhodování o zajištění, tak i v době rozhodování o prodloužení zajištění mu nejsou známy žádné překážky, které by bránily v předání účastníka řízení do země příslušné k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany – do Maďarska.*“ Z výše uvedeného vyplývá, že se správní orgán kritérii podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III nezabýval dostatečně a setrval v rovině obecného tvrzení o Maďarsku jakožto bezpečné zemi. Nejvyšší správní soud proto neshledal v dané věci žádný důvod odchýlit se od právního názoru vysloveného ve výše citovaném rozsudku.

[21] S poukazem na shora uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalované. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[22] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o kasační stížnosti nebo v řízení před krajským soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[23] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupce advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Krajským soudem ustanovený zástupce ze zákona zastupuje účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Ustanovenému advokátovi platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud mu přiznal odměnu za čtyři úkony právní služby [tři úkony před krajským soudem: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále sepis doplnění žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky; jeden úkon před Nejvyšším správním soudem: sepis kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] v celkové výši 12.400 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 1.200 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenými (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně, vypočtená podle citovaného zákona, činí 2.856 Kč. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta

činí částku ve výši 16.456 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu